

det. Derfor vil jeg opfordre til, at det er noget af det, vi snakker videre om under udvalgsarbejdet.

Så er det også en del af den måde, man har bygget finansieringskonstruktionen op på, at hovedstadsregionen over en årrække kommer til at aflevere et årligt beløb, der kommer op på maks. en lille halv milliard kroner, mere præcist 455 mio. kr. Sådan som jeg fulgte den valgkamp, vi havde for ikke så lang tid siden, var det et beløb i samme størrelsesorden, som regeringen ved tilførsler til hele landet mente skulle løse alle sundhedsproblemerne i de kommende 4 år.

Så synes jeg jo, at det er lidt interessant, at man samtidig her påstår, at hvis man fjerner et beløb i den størrelsesorden godt nok pø om pø over en kortere årrække fra en enkelt region, er det ikke noget, der betyder noget som helst.

Når vi ser, hvad folk har sagt om det her, og når vi tager nogle af dem, som jeg mener vi trods alt må have en vis tillid til også har lidt viden og indsigt, kan vi også konstatere, at det er noget, vi bør se på under det videre udvalgsarbejde.

Der, hvor man har en model, der ser ud af noget, er oppe i Norge, hvor man heller ikke har en sammenhæng mellem betalingen og ansvaret for økonomien og sundhedsområdet. Med hensyn til nogle af de erfaringer, de selv har gjort deroppe, har vi eksempelvis professor i sundhedspolitik ved universitetet i Oslo, Terje P. Hagen, der siger, at de ansvarlige for regionerne i Norge praler af deres underskud og forlanger flere penge. De hyrer ligefrem lobbyister for at fremme deres sag over for staten. Det skulle stå i Jyllands-Posten den 16. maj 2004.

Det er jo ikke helt sædvanligt, at broderfolks regeringschefer blander sig, men Kjell Magne Bondevik, statsminister i Norge, gjorde det rent faktisk i Politiken den 23. maj 2004, hvor han sagde følgende:

»Vi har øget bevillingerne med flere milliarder kroner, bare efter at reformen er blevet vedtaget i 2001. Økonomistyringen har været et stort problem.«

Derefter siger han:

»Jeg vil anmode Danmark om at tænke meget nøje igennem, hvordan man vil få tilstrækkelig økonomisk kontrol over udviklingen. De fem regioner er meget selvstændige, men har ikke noget overordnet økonomisk ansvar, og det har vist sig svært at styre økonomisk.«

Kl. 16.15

Jeg kan have meget svært ved at se, hvorfor det er attraktivt for os at kopiere den slags med de erfaringer, man har andre steder. Næsten den eneste begrundelse, jeg kan finde for, at man fra regeringens side synes, det er livsvigtigt at lave en konstruktion af den her karakter, er, at den er forberedt, sådan at man kan køre markedet ind over den, så man kan skabe konkurrence mellem private og offentlige sygehuse ved hjælp af bestille og udføre-modellen og ad den vej pø om pø få sikret, at de private får en stærkere og stærkere platform.

Jeg ved ikke, om det er hr. Thulesen Dahls mening med det danske sygehusvæsen. Jeg er ikke helt sikker på, at det ikke godt kunne være indenrigsministerens.

Måtte jeg så runde af med at påpege et problem, hvor jeg først og fremmest vil henvende mig til Folketinget snarere end til ministeren, nemlig det grundlovsproblem, som nogle har påpeget. Jeg mener, at der er rejst en berettiget usikkerhed og tvivl om, om den konstruktion, man her har gennemført, nu også er i overensstemmelse med grundlovens § 82. Vi har for nylig set en lang kø ude i Vandrehallen, hvor nye folketingsmedlemmer skrev under på at overholde grundloven. Jeg mener, at det skal tages alvorligt.

Derfor vil jeg opfordre til, at vi i Folketinget bliver enige om at hyre to eller tre af vores forfatningsretsekspertter og få en vurdering af det her, mens udvalgsarbejdet foregår. Det behøver ikke at forsinke noget. Jeg synes, at det er vigtigt, at vi kan se hinanden i øjnene og sige, at det her er vi sikre på er i orden. Jeg synes, at det bør være sådan, således at vi enten får bekræftet eller afkræftet den berettigede tvivl, som er skabt.

Hvis det er sådan, at der ikke kommer et klart svar, er der jo også et grundlag for, at vi snakker med hinanden om, hvorvidt vi skal lade sådan noget stå og risikere, at det skal afgøres ved en retssag ved Højesteret. Det mener jeg faktisk ikke ville være den rigtige metode.

Under alle omstændigheder har jeg svært ved at tro, at der er nogen her i Folketinget, der vil være imod, at vi med den tvivl, der er skabt, sørger for, at vi får klarhed over, om den lovgivning, vi her behandler, nu også er i overensstemmelse med grundloven. Det mener jeg er et fælles ansvar, uanset om man stemmer for eller man stemmer imod. Men ansvaret hviler så absolut tungest på dem, der allerede har taget det standpunkt, at de stemmer for.